Горнувся я до злидарів
Не від високої спонуки,
Бо тільки серед них зустрів
Життя без фальшу й не для штуки.

Хоч не цуравсь багатія,
Осіб вельможних знав доволі,
Та був неробам ворог я
І друг був нещадимій голі.

Заводить дружбу я волів
З людьми із трудового стану
І анітрохи не жалів,
Що й сам став за голоту драну.

Вагомий, відчутний, без фраз
І нездійсненних забаганок,
Був світ підвалів без прикрас,
Горищ без чепурних фіранок.

Але і я підгнив, коли
Добу гнилизна стала їсти
І горе в сором возвели
Нові міщани й оптимісти.

Кому й звіряв думки свої,
Вже вірити не маю сили.
Згубив людину,— та її
Віддавна всі вже загубили.

1956